

Arrest

nr. 319 233 van 20 december 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 januari 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 november 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DARESHOERI *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 29 maart 2021, dient op 30 maart 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 16 november 2021 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 25 april 2023 en 28 juni 2023.

1.3. Op 28 november 2023 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Afghaans staatsburger afkomstig uit het dorp Khozakhel, Zazi district in de provincie Paktiya. U bent van origine Pashtu en soennitische moslim.

U leefde in Afghanistan in een afgesloten domein waar u met een 100-tal familieleden, waaronder nakomelingen van uw vader, van zijn broer S. (...) en van zijn halfbroers H.R. (...) en H.I. (...) allen tezamen woonden. H.R. (...) was malek (dorpsoverste) in uw dorp, S. (...) werkte bij de lokale politie, uw broer J. (...) bij de nationale politie en M. (...), een zoon van I. (...), werkte bij veiligheidsdiensten in Kabul.

Tijdens uw laatste studiejaar in 1395 (Afghaanse kalender, omgezet naar westerse kalender 2016/2017) werd u op aanraden van uw oom H.R. (...) een vaccineur. Vanaf dat ogenblik diende u maandelijks polio vaccins uit bij kinderen in uw dorp. Eind 1396 hoorde u toen u op vaccinatiecampagne in uw dorp was geweeschoten. U vermoedde dat dit de taliban was die u angst trachtte aan te jagen. U vluchtte weg. Tien dagen later werd u door Sh. (...), een lokale talibanleider uit uw regio gebeld. Hij zei dat u een spion was en u onmiddellijk met uw werk als vaccineur moest stoppen. U vertelde aan uw oom H.R. (...) welke problemen u met de taliban gekend had. Een week later sprak H.R. (...) samen met ander dorpsouderen met de regionale verantwoordelijken van de taliban. De taliban gaven hun toestemming dat de vaccinatiecampagnes mochten verder gezet worden. Nadat u nog aan vier vaccinatiecampagnes had deelgenomen, vertelden de taliban dat de campagnes opnieuw moesten worden stopgezet. Vanaf dan nam u aan geen campagnes meer deel. Rond de 2e maand van 1398 (april/ mei 2019) werden er 4 politiemannen tijdens een bomaanslag vlakbij uw woning gedood. U en uw familie raakte hierdoor erg bezorgd. Toen u in de 5e maand van 1398 (juli/augustus 2019) na het irrigeren van uw velden rond één uur 's nachts naar huis wandelde, zag u op 10 meter van uw woning M. (...), een dorpsgenoot die lid was van de taliban, een bom plaatsen. M. (...) was vergezeld van drie voor u onbekende mannen. U stapte vlug uw woning binnen en verwittigde uw oom S. (...) die op zijn beurt zijn teamleider inlichtte. Ongeveer anderhalf uur later werd M. (...) in zijn woning in uw dorp gearresteerd en in het district-huis opgesloten. Nog diezelfde dag in de voormiddag trachtte de Afghaanse autoriteiten M. (...) naar de stad Gardez over te brengen. Onderweg naar Gardez, ter hoogte van Ahmadvhel trachtten de taliban M. (...) te bevrijden. M. (...) overleefde deze bevrijdingspoging niet. Nog diezelfde dag werd het stoffelijke overschot van M. (...) in uw dorp begraven. De volgende ochtend vond uw moeder een dreigbrief van de taliban aan uw woning. In de brief stond dat u spioneerde voor de Amerikanen en dat u zich bij de taliban moest aanbieden. De nacht hierop werd uw woning door een 15 à 20-tal talibs aangevallen. S. (...) kon deze aanval afslaan. De daaropvolgende ochtend zond uw oom H.R. (...) u naar Kabul van waaruit u Afghanistan verliet. Na uw vertrek uit Afghanistan raakte uw broer J. (...) vermist en werden M. (...) en H.R. (...) door de taliban vermoord. Toen u in 1399 (2020/2021) op doorreis naar België in Servië was, vernam u dat uw oom S. (...) vermoord werd bij een aanval van de taliban op uw woning. A. (...), een zoon van uw oom I. (...) raakte tijdens deze aanval gewond. U reisde naar België waar u op 30 maart 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende. Rond 15 april 2023 kwamen talibs in uw dorp aan uw vrienden J. (...) en K. (...) vragen waar u was.

Ter staving van uw relaas legde u volgende documenten neer. Uw taskara (Afghaans identiteitsdocument), de taskara van uw vader, uw schooldiploma, een kopie van een attest waarmee u wil aantonen dat u een vaccineur was in Afghanistan, een kopie van de taskara van uw broer J. (...), een werkattest van uw broer bij de nationale politie, een kopie van een werkattest van uw oom S. (...) bij de lokale politie, een kopie van een werkattest van M. (...) die bij veiligheidsdiensten werkte, een kopie van de taskara van uw oom I. (...), een kopie van de taskara van uw oom H.R. (...), een foto van de ontplofte wagen van H.R. (...), een artikel van Azadi radio over overlijden van H.R. (...), een dreigbrief van de taliban d.d. 22/05/1398 (14 augustus 2019), een kopie van de taskara van M. (...), een kopie van de taskara van S. (...), drie foto's van een beschadigd huis waarmee u wilt aantonen dat de taliban na uw vertrek uit Afghanistan uw woning hebben aangevallen en een foto van de grafkist van uw oom S. (...). Op 4 juli 2023 legde u bijkomstig een USB-stick met hierop een video van een beschadigde kamer waarmee u wil aantonen dat uw woning na uw vertrek uit Afghanistan aangevallen werd en foto's van M. (...), S. (...) en uw broer J. (...) in uniform neer.

Na afloop van de persoonlijke onderhouds maakte uw advocaat op 13 juli 2023 nog opmerkingen over op de notities van het onderhoud d.d. 28 juni 2023 die naar u werden verstuurd. U merkte hierin op dat de problemen die u ervaarde omwille van uw werk als vaccineur zich in 1398 (2019/2020) afspeelden.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat u noch de status van vluchteling noch de status van het subsidiair beschermde kan toegekend worden. U bent er immers niet in geslaagd uw verklaringen aangaande uw vermeende problemen in Afghanistan, aannemelijk te maken.

Aangaande uw verklaringen dat u in Afghanistan als vaccinateur zou gewerkt hebben (CGVS 2, p4) dient er vooreerst op worden gewezen dat uit de beschikbare informatie (https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Ta [rgeting_of_individuals.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf), https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en <https://euaa.europa.eu/countryguidanceafghanistan-2022>) blijkt dat er in het algemeen geen sprake is van een situatie waarin alle (humanitair/ gezondheids) personeel te maken krijgt met vervolging. Het is bijgevolg aan u om specifieke redenen aan te brengen waarom u wel een nood aan bescherming zou dienen te koesteren. Eventuele vervolging van personen met dit profiel hangt af van specifieke elementen, zoals (gepercipieerde) links met bepaalde partijen in het conflict, betrokkenheid bij activiteiten die ingaan tegen de normen en waarden van de taliban of die gepercipieerd worden als ingaand tegen de belangen van de taliban,... U dient bijgevolg aan te tonen waarom u een nood aan bescherming zou hebben omwille van deze functie. U bent hier niet in geslaagd. Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw oom, die malek was in uw dorp, nadat u hem had verteld over de problemen die u met de taliban had gekend –u werd eens tijdens een vaccinatiecampagne met geweerschoten weggejaagd en zou éénmalig door Sh. (...), een regionale leider van de taliban zijn opgebeld waarbij hij u vertelde dat u moest stoppen met uw deelname aan vaccinatiecampagnes- samen met ander dorpsouderen met de verantwoordelijken van de taliban gingen praten waardoor de taliban hun toestemming gaven dat de vaccinatiecampagnes mochten doorgaan (CGVS 2, p12-14). Wanneer de taliban een tijd later aan de dorpsouderen lieten weten dat zij niet meer akkoord gingen met de campagnes, werden deze stopgezet (CGVS 2, p14), waardoor niet kan ingezien worden waarom de taliban, aangezien hun orders werden opgevolgd, u omwille van uw (voormalige) deelname aan vaccinatiecampagnes zouden viseren. Een vrees voor vervolging louter omdat u als vaccinateur zou gewerkt hebben, maakt u aldus niet aannemelijk. Bovendien zijn ook uw verklaringen betreffende de concrete vervolgingsfeiten die u zou hebben meegemaakt niet aannemelijk.

Zo verklaarde u dat u drie of vier dagen voor uw vertrek uit Afghanistan rond 1 uur 's nachts M. (...), een talib uit uw dorp, op 10 meter van uw woning een bom zag plaatsen waarmee hij specifiek uw familie viseerde. Het houdt echter geen steek dat M. (...), nadat hij zag dat hij -toen u op twee of drie meter afstand van hem passeerde- door u betrappt werd bij het plaatsen van een bom (CGVS 1, p17 + p19) aan een woning waar H.R. (...) die malek was, S. (...) die voor de lokale politie, J. (...) die voor de nationale politie en M. (...) die voor veiligheidsdiensten in Kabul werkte (CGVS 1, p11 + p13 en CGVS 2, p20) -waarbij hij er van uit kon gaan dat u uw familie hieromtrent zou verwittigen-, niet meer voorzorgen zou genomen hebben om niet door de Afghaanse overheid opgepakt te worden. Voorts verklaarde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat M. (...) tijdens het plaatsen van de bom vergezeld was van twee onbekende mannen (CGVS 1, p18). Tijdens uw tweede onderhoud verklaarde u echter dat M. (...) vergezeld was van drie onbekende mannen (CGVS 2, p17). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid stelde u dat u tijdens uw eerste onderhoud verklaarde dat u ongeveer twee of drie personen gezien had en dat het donker was (CGVS 2, p25). Een louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen en post factum aanvullende verklaringen kunnen echter niet als een afdoende uitleg worden beschouwd voor een dergelijke tegenstrijdigheid. Bovendien verklaarde u tijdens uw eerste onderhoud tot viermaal toe dat er naast M. (...) nog twee ander mannen aanwezig waren (CGVS 1, p17-18) en deelde u aan het begin van uw tweede onderhoud mee dat u uw notities van uw eerste onderhoud nagelezen had en dat volgens u inhoudelijk alles in orde was (CGVS 2, p1). Dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen blijkt bovendien uit het feit dat het compleet onaannemelijk is dat u M. (...) wel zonder meer kon herkennen in het donker maar u dan weer niet kon zien of hij nu door 2 dan wel door 3 onbekende mannen werd vergezeld.

Aangezien er niet langer geloof kan worden gehecht aan uw relaas dat de taliban u viseerde omdat u een vaccinateur was en/of omdat u M. (...) betrappt had bij het plaatsen van een bom, kan er niet langer geloof worden gehecht aan uw relaas dat omwille hiervan de taliban na uw vertrek uit Afghanistan nog op zoek naar u zouden zijn geweest (CGVS 1, p5) of dat zij toen u nog in Afghanistan was uw woning zouden aangevallen hebben (CGVS 1, p21 + CGVS 2, p16). Dat er aan deze aanval op uw woning geen geloof kan worden gehecht blijkt verder nog uit onderstaande vaststellingen. Zo verklaarde u dat nog dezelfde dag dat M. (...) gearresteerd werd hij tijdens een bevrijdingspoging van de taliban om het leven kwam, hij nog diezelfde dag in uw dorp begraven werd en u de dag hierop een dreigbrief –waarvan u het originele exemplaar neerlegde (CGVS 1, p12 + doc 12)- van de taliban kreeg (CGVS 1, p20-21). De nacht hierop vielen de taliban uw woning aan waarbij een vuurgevecht zou ontstaan zijn tussen uw oom S. (...) en een onbekend aantal talibs (CGVS 1, p21 + CGVS 2, p16). De volgende ochtend zou u uw dorp definitief verlaten hebben en reisde u voor het eerst in uw leven naar Kabul waar u na een verblijf van één nacht verder reisde om Afghanistan te verlaten (CGVS 2, p17). Echter, er mee geconfronteerd dat de dreigbrief van de taliban gedateerd is 22/05/1398 (13 augustus 2019) en dat er op de achterkant van uw taskara een stempel staat van 'Kabul City' met bijhorende datum 8 juli 2019 – wat er mede gezien uw verklaringen dat u uw taskara steeds bij zich hield (CGVS 2, p24) op wijst dat u tijdens het plaatsen van de bom door M. (...), het krijgen van de dreigbrief en de

aanval op uw woning Afghanistan reeds meer dan een maand lang uw dorp verlaten had- kon u geen zinnige verklaring geven. Zo verklaarde u dat uw taskara door uw school naar Kabul werd genomen omdat u op die manier een verkeerd genoteerde geboortedatum op uw schooldiploma kon aanpassen (CGVS 2, p25). Echter blijkt uit de vertaling van het door u neergelegde originele diploma (doc 4) dat dit op 24/07/1396 (16 oktober 2017) werd opgemaakt en respectievelijk op 19/12/1396 (10 maart 2018) en 18/01/1397 (7 april 2018) door de 'provincial education director' en door de principaal van uw school werd gehand- en gedagtekend -data van meer dan een jaar voor uw beweerde vertrek uit Afghanistanen hierop uw geboortjaar '1377' (1998/1999) correct staat ingevuld. Immers, u verklaarde tijdens uw eerste onderhoud dat uw correcte geboortedatum 1377 (1998/1999) is (CGVS 1, p3), waardoor uw verklaring dat er op 8 juli 2019 een geboortedatum zou moeten aangepast worden op uw schooldiploma –waarop bovendien nergens staat dat dit een duplicaat zou betreffen- geen steek houdt. Bovendien, op uw taskara staat dat u 12 jaar was in 1392 – uw geboortedatum zou dus 1380 zijn. Indien u daadwerkelijk uw geboortedatum aan de hand van uw taskara had moeten laten aanpassen, kan er verwacht worden dat de geboortedatum op uw taskara en de geboortedatum op uw diploma overeenstemmen, quod non in casu.

Voorts kon u het omwille van uw lacunaire en incoherente verklaringen niet aannemelijk maken dat u familie had –waarmee u samen op een domein zou gewoond hebben (CGVS 2, p20-21)- die omwille van hun werk voor de overheid –uw oom S. (...), uw broer J. (...) en M. (...) een zoon van een halfbroer van uw vader zouden respectievelijke voor de lokale politie, de nationale politie en voor veiligheidsdiensten in Kabul gewerkt hebben (CGVS 1, p8 + p13 & CGVS 2, p20-22)- in het vizier van de taliban zouden zijn gekomen. Zo verklaarde u tijdens uw eerste onderhoud dat voor dat de explosie die naast uw huis plaatsvond in de tweede maand van 1398 (april/ mei 2019), iedereen van uw familie bedreigd werd door de taliban omdat deze wensten dat zij zouden stoppen met hun werk voor de overheid (CGVS 1, p16). Tijdens uw tweede onderhoud verklaarde u echter dat u er geen weet van had of uw broer, uw oom of M. (...), die allen voor de overheid werkten, ooit voor de aanval op uw woning –toen u nog in Afghanistan was- problemen zouden gekend hebben met de taliban. U had dit ook nooit aan hen gevraagd, naar eigen zeggen omdat u hier niet had bij stilgestaan (CGVS 2, p23-24). Voorts verklaarde u dat de woningen van uw familie na uw vertrek uit Afghanistan (opnieuw) door de taliban zouden zijn aangevallen waarbij uw oom S. (...) gedood werd en uw oom A. (...) gewond raakte (CGVS 1, p6). Dat u ter staving van deze aanval louter een video van een beschadigd huis (doc 18) neerlegde – waaruit nergens blijkt dat dit het huis van uw familieleden is- en u hieromtrent tijdens uw eerste onderhoud verklaarde niet te weten of dit een video betreft van de eerste of tweede aanval (CGVS 1, p22 + CGVS 2, p24), ondergraaft verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen dat u familie ooit enige problemen met de taliban zouden gekend hebben. Bovendien verklaarde u omtrent deze aanval initieel dat uw oom S. (...) door een kogel werd gedood om nadien te verklaren dat u veronderstelde dat hij door een kogel werd gedood maar dat niemand u verteld had hoe hij exact gedood werd en u niemand hierover ooit bevroeg (CGVS 1, p7). Voorts kon u het profiel van uw broer J. (...), namelijk dat hij bij de nationale politie zou gewerkt hebben en hij vermist is geraakt, niet aannemelijk maken. Zo kon u –althoewel hij op hetzelfde domein als u woonde en hij afgaand op het door u neergelegde attest (doc 6) minstens sinds de vijfde maand van 1392 (juli/augustus 2013) voor de nationale politie werkte- niet vertellen waaruit uw broer zijn takenpakket bestond (CGVS 2, p21). Later gevraagd of u verhalen of anekdotes kende van zaken die uw broer ooit op zijn werk meemaakte, bleef u uiterst vaag en kwam u niet verder dan te verklaren dat hij soms werd aangevallen of soms in een verdedigingstoren moest gaan zitten (CGVS 2, p23). Bovendien is het opmerkelijk dat u verklaarde dat uw broer een groen uniform droeg (CGVS 2, p22) en u na uw tweede persoonlijk onderhoud foto's van de persoon die volgens u uw broer is, in een blauw uniform doorstuurde (doc 17). Verder verklaarde u dat J. (...) na uw vertrek uit Afghanistan ook jullie woning verliet met als doel het land te verlaten en hij nu vermist is. U kon echter niet vertellen hoeveel tijd na u hij vertrokken was. U vroeg dit nooit aan uw moeder omdat u uw moeder niet aan hem wilde laten herinneren (CGVS 2, p21). Deze verklaring houdt geen steek aangezien uw moeder u wel vertelde over de momenten dat ze contact had met uw broer (CGVS 2, p21). In dit kader is het bovendien merkwaardig dat u enerzijds wel kon vertellen dat uw broer met dezelfde smokkelaar als u was vertrokken en dat H.R. (...) zijn reis had geregeld (CGVS 2, p21) maar u niet kon vertellen hoeveel tijd na uw vertrek uw broer zou vertrokken zijn. Dat u voorgaande zaken niet heeft proberen te achterhalen, hoewel het hier elementen betreffen die deel uitmaken van uw vrees voor vervolging, is een houding die geenszins in overeenstemming is met of getuigt van een gegronde vrees voor vervolging voorzien in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij/zij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over de elementen die verband houden met de kern van zijn/ haar vluchtrelaas. Daar waar u ter staving van uw relaas dat S. (...) voor de lokale politie, uw broer J. (...) voor de nationale politie en M. (...) voor veiligheidsdiensten in Kabul zouden gewerkt hebben hun taskara's en werkattesten (doc 5, 6, 7, 8, 9, 13, 14) neerlegde, kan er bijkomend opgemerkt te worden dat deze documenten op geen enkele manier de door u voorgehouden problemen ondersteunen en dat de bewijswaarde van Afgaanse documenten op zich al bijzonder gering is, gezien de wijdverspreide corruptie en documentenfraude in Afghanistan. Objectieve landeninformatie toont aan dat zowat alle Afgaanse documenten op eenvoudige wijze via fraude kunnen worden verkregen of worden nagemaakt. Bovendien

legde u enkel kopieën van hun taskara's neer waar sowieso al geen enkele bewijswaarde aan toegekend kan worden, gezien ze makkelijk na te maken zijn.

Als er al enige geloof zou kunnen gehecht worden aan uw verklaringen dat u familieleden heeft gehad die voor de overheid werkten, dient er op gewezen te worden dat er uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de voormalige overheid of de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen hierover toont u echter de problematische situatie waarin uw familieleden zich volgens uw verklaringen bevinden/bevonden niet aan. Wat uw situatie betreft, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF of tot bepaalde profielen behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U legde hieromtrent geen geloofwaardige verklaringen af. Het loutere feit dat u een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF of de voormalige overheid, is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken. In dit kader kan er eveneens nog op gewezen worden dat er aangaande uw verklaringen dat M. (...) na uw vertrek uit Afghanistan zou gedood zijn omdat hij voor veiligheidsdiensten in Kabul zou gewerkt hebben (CGVS 1, p11 + p13) evenmin kan besloten worden dat louter omwille van het feit dat een zoon van een halfbroer van uw vader (CGVS 1, p11 + CGVS 2, p20) door de taliban zou gevisieerd zijn geweest, ook u enige vrees voor vervolging jegens de taliban zou moeten vrezen. Bovendien, gevraagd wat de dood van M. (...) met u persoonlijk te maken had verklaarde u dat u hiermee wou aantonen dat uw familie in het algemeen een doel was van de taliban en dat de taliban u wou vermoorden (CGVS 1, p11). Echter blijkt uit bovenstaande vaststellingen dat u uw problemen en die van uw overige familieleden met de taliban omwille van uw tegenstrijdige, lacunaire en incoherente verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt.

Tot slot kan er, aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw problemen met de taliban, evenmin nog geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat uw oom H.R. (...), die malek was in uw dorp, door de taliban zou vermoord zijn omdat hij u uit Afghanistan hielp ontsnappen (CGVS 1, p12-13). Dat u ter staving van de moord op deze oom een foto van een uitgebrand voertuig en een artikel neerlegde (doc 11) kan bovenstaande zienswijze niet ombuigen. Uit de vertaling van het artikel, waarin staat dat een dorpsoudere om het leven kwam, wordt er immers nergens een naam of datum van overlijden vermeld. Foto's van beschadigde/uitgebrande voertuigen kunnen voorts gemakkelijk op het internet gevonden worden. Bovendien hebben documenten enkel bewijswaarde indien zij kaderen in een geloofwaardig relaas, wat hier niet het geval is.

De overige door u neergelegde documenten kunnen evenmin bovenstaande vaststellingen ombuigen. Uw taskara en die van uw vader tonen de identiteit en nationaliteit van u en uw vader aan en zijn zaken waar in deze beslissing niet aan getwijfeld worden. Wat betreft de kopie van de taskara en foto's van H.R. (...), drie foto's van een beschadigd huis, foto's van M. (...) en S. (...) in uniform en een foto van de grafkist van uw oom S. (...) dient er herhaald te worden dat documenten enkel bewijswaarde hebben indien zij kaderen in een geloofwaardig relaas, wat hier niet het geval is. De door uw advocaat overgemaakte opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 28 juni 2023 bevatten evenmin inhoudelijke elementen die een ander licht werpen op bovenstaande argumentering.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende

elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij

IED-aanvallen op (vnl. sjjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties

zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van ‘hulpverzadiging’ en ‘overuitgaven’, wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke

sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om

internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert gespreid over twee middelen de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6, §5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur alsook van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Terloops voert verzoeker tevens de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Vooreerst tracht verzoeker de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing inzake zijn vluchtrelaas te weerleggen. Vervolgens bespreekt hij op omstandige wijze de huidige ontwikkelingen in Afghanistan, waarbij hij onder meer wijst op zijn verwesterd profiel en het feit dat hij bijna 3 jaar in België verblijft. Tot slot stipt verzoeker aangaande de subsidiaire beschermingsstatus het talibanbeleid en de veiligheidssituatie in Afghanistan aan.

Doorheen zijn verzoekschrift verwijst verzoeker naar en citeert hij fragmenten uit algemene landeninformatie, de notities van zijn persoonlijk onderhoud, persartikels en 's Raads rechtspraak.

3. Nieuwe stukken

3.1. Verweerder legt op 14 november 2024 een aanvullende nota neer (rechtsplegingsdossier, stuk 7) op grond van artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin gerefereerd wordt aan volgende nieuwe stukken, waarvan de weblink wordt vermeld:

- EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, mei 2024;
- CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023;

- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024 ;

en aan volgend nieuw stuk:

- EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023.

Daarnaast verwijst verweerder in zijn aanvullende nota, met vermelding van de weblink, naar volgende stukken waaraan reeds werd gerefereerd in de bestreden beslissing:

- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 4 november 2022;

- EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023;

- EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022;

- EASO, *Afghanistan Country Focus*, januari 2022;

- EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*, augustus 2022;

- EASO, *Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*, augustus 2020;
- EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022;
- UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023.

In het rapport van EUAA, *Country Guidance: Afghanistan* van mei 2024, geraadpleegd op bovenvermelde weblink, wordt erop gewezen dat deze update onder meer gebaseerd is op hun rapport *Afghanistan Country Focus* van december 2023, waarbij de weblink naar dit rapport wordt gevoegd.

In het rapport van CEDOCA van 14 december 2023 wordt uitgebreid geciteerd uit en gebruik gemaakt van informatie afkomstig uit het *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan* van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, gepubliceerd in maart 2022 en in juni 2023, telkens met url-verwijzing in voetnoot.

3.2. Verzoeker brengt door middel van een aanvullende nota van 20 november 2024 (rechtsplegingsdossier, stuk 9) nieuwe elementen ter kennis van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Het betreft een kopie van een dreigbrief alsook de vertaling waarbij verzoeker vermeldt dat hij deze brief ontving van de taliban en hij hiermee wil aantonen dat hij wordt gezocht door de taliban en dat zijn leven in gevaar is in Afghanistan.

3.3. Ter terechtzitting legt verzoeker het origineel voor van de dreigbrief waarvan hij een kopie heeft gevoegd bij zijn aanvullende nota van 20 november 2024.

De advocaat van verzoeker wijst op het feit dat verzoeker voor de machtsovername vertrokken is en hij nooit onder de strenge sharia geleefd heeft, dat de woordvoerder van de taliban zegt dat personen die naar het Westen zijn gegaan verhalen verzinnen tegen de taliban. Hij stelt ook dat verzoeker in de luchthaven zal tegengehouden worden met zijn laissez-passers, verwijst naar de stukken betreffende verwestering en stelt dat verzoeker in een horeca/fastfood restaurant werkt in Oostende. Daarnaast wijst de advocaat van verzoeker er nog op dat de meest recente informatie, waarnaar verwezen wordt door het CGVS in de aanvullende nota dateert van mei 2024 en dit, eind november, niet langer als actueel kan worden beschouwd.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Procedurele noden

Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker in het verzoekschrift de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht gesteld wordt *“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.”*

4.2. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op grond van artikel 39/2, §1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de

wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, §3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. Verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

4.4. Landeninformatie

De Raad wijst er vooreerst op dat het CGVS bij aanvullende nota van 14 november 2024 de beschikbare objectieve landeninformatie geactualiseerd heeft en heeft aangevuld.

Voorts betwist de Raad niet dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Zo blijkt er dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in het land voorhanden is. Ook de rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban met verschillende uitdagingen worden geconfronteerd in het verzamelen en controleren van informatie over Afghanistan. Doch blijkt duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven zowel gebruik gemaakt van informatie afkomstig van gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

De Raad houdt in zijn beoordeling rekening met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, zoals hierna zal blijken. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie niet zou toelaten om over te gaan tot de beoordeling van beschermingsverzoeken van Afghaanse onderdanen.

De Raad merkt ook nog op dat de richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), over te gaan tot een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden.

De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Het verzoek van verzoeker wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst, alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door verzoeker zelf. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. *In casu* dient te worden vastgesteld dat zowel verzoeker als verweerder een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels aanleveren die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen. In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek in het voorliggende verzoekschrift tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in het land en regio van herkomst van verzoeker en om tot een oordeel te komen omtrent de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Door ter terechtzitting louter te stellen dat de meest recente informatie, waarnaar verwezen wordt door het CGVS in de aanvullende nota dateert van mei 2024 en dit, eind november, niet langer als actueel kan worden beschouwd, brengt de verzoekende partij geen elementen bij waaruit blijkt dat de inlichtingen die blijken uit de bronnen vermeld in de bestreden beslissing en de aanvullende nota van 14 november 2024, waarop de analyse in onderhavig arrest is gebaseerd, niet langer actueel of correct zouden zijn, noch slaagt zij erin om de gemaakte appreciatie in onderhavig arrest te weerleggen of in een ander daglicht te stellen. Verzoeker toont niet *in concreto* en onder verwijzing naar nieuwe of bijkomende bronnen aan dat de gehanteerde

landeninformatie, zoals geactualiseerd door de verwerende partij in haar aanvullende nota, incorrect of niet langer actueel zou zijn.

4.5. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.5.1. Verzoeker verklaart in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming niet te kunnen terugkeren naar Afghanistan daar de taliban op zoek is naar hem omdat hij als vaccinateur zou gewerkt hebben en hij voorts problemen heeft gekend met de taliban doordat hij het plaatsen van een bom door een talib opmerkte wat hij meldde aan zijn oom S. die werkte bij de lokale politie, waarna de talib gearresteerd werd. Ook vreest hij de taliban doordat familieleden bij de lokale politie, de nationale politie en de veiligheidsdiensten in Kabul hebben gewerkt.

Betreffende de vrees voor vervolging omwille van zijn werk als vaccinateur stelt verzoeker in zijn verzoekschrift dat het niet het werk *an sich* is die de hoofddreden vormt voor het vertrek, doch wel doordat hij hierdoor werd gezien als spion en dat de vermoedens van de taliban versterkt werden omdat zijn familieleden werkten voor de voormalige overheid.

4.5.2. In de bestreden beslissing wordt niet betwist dat verzoeker in Afghanistan als vaccinateur in polio vaccinatiecampagnes heeft gewerkt. In deze stand van zaken, ziet de Raad ook geen zwaarwegende elementen om te twifelen aan verzoekers uitgebreide verklaringen betreffende deze tewerkstelling.

4.5.3. In een rapport waarnaar ook in de bestreden beslissing wordt verwezen, meer bepaald EUAA *Country Guidance: Afghanistan* van januari 2023, wordt verwezen naar EASO *COI query "Humanitarian workers and healthcare professionals"* van 12 augustus 2020. Hieruit blijkt dat polio vaccinateurs vaak stuiten op misvattingen en angst door lokale gemeenschappen, gewapende groepen en ouders omwille van verschillende redenen zoals: verborgen westerse agenda, verkapte spionage, angst om het doelwit te worden van de taliban, een 'truc' om onvruchtbaarheid te creëren, of om kinderen te vergiftigen. Als gevolg daarvan worden polio vaccinateurs vaak bedreigd en verhinderd om hun activiteiten uit te voeren. Ook zijn er gevallen geweest van ontvoering van poliomedewerkers. Deze informatie is van belang daar dit betrekking heeft op de periode waarin verzoeker als poliomedewerker actief was.

In de bestreden beslissing worden de problemen met de taliban die verzoeker specifiek door zijn tewerkstelling als vaccinateur bij de polio vaccinatiecampagnes heeft ondervonden (zoals het weggagen van de vaccinators middels gewoerschoten en de dreigtelefontjes) niet betwist.

4.5.4. Wel motiveert verweerder dat verzoeker de concrete vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt waarna hij toelicht waarom het relaas over het plaatsen van de bom door M. niet aannemelijk is, evenmin als het relaas dat de taliban na zijn vertrek nog op zoek zijn naar hem.

De Raad wijst erop dat de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan het oorspronkelijk vluchtrelaas of aan bepaalde verklaringen van verzoeker de bevoegde overheid niet ontslaat van haar opdracht om het risico op vervolging te beoordelen dat voortvloeit uit de elementen waarover geen twijfel bestaat en vervolgens een toekomstgerichte beoordeling te maken van de vrees voor vervolging bij terugkeer naar Afghanistan.

De Raad herhaalt dat de tewerkstelling van verzoeker als vaccinateur bij de polio vaccinatiecampagnes alsook de problemen die hij specifiek hierdoor heeft ondervonden met de taliban niet worden betwist.

4.5.5. Echter meent verweerder dat doordat de taliban op grond van een overleg met de dorpsouderen – dat plaatsvond nadat de taliban de vaccinators hadden weggejaagd met gewoerschoten en zij verschillende personen, inclusief verzoeker, opbelden om te stoppen met vaccineren – toestemming gaven dat de vaccinatiecampagnes mochten doorgaan en doordat de campagnes later werden stopgezet nadat de taliban toch niet meer akkoord gingen met deze vaccinaties, niet blijkt dat de taliban verzoeker omwille van zijn voormalige deelname aan de campagnes zouden viseren. Immers kan volgens verweerder niet ingezien worden waarom de taliban verzoeker zouden viseren daar hij hun orders had opgevolgd.

4.5.6. De Raad stelt vast dat uit verzoekers verklaringen niet eenduidig blijkt dat verzoeker de orders van de taliban vrijwillig heeft opgevolgd, noch dat verzoeker niet langer in de negatieve aandacht liep of zal lopen omwille het niet langer (kunnen) uitoefenen van zijn werk als vaccinateur.

Zo verklaart verzoeker ter gelegenheid van het eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS op 25 april 2023 dat hij werkte als vaccinateur van 1395 tot de periode dat hij het land verliet, dat de taliban de vaccinaties in de regio niet wilden, dat zij van in het begin aan de maleks vertelden dat verzoeker moest stoppen met het werk als vaccinateur, dat ze hem verdachten van verzamelen van informatie voor de overheid, van spionage omwille van het werk van zijn oom, broer en neven (p. 14), dat zij recent beschoten werden om hen te laten

schrikken, om een angstaanjagende sfeer te scheppen opdat zij zouden stoppen als vaccinateur, dat in die periode na het schietincident het medicijn voor de vaccinaties niet meer in de regio raakte, de wegen werden gesloten en de situatie gevaarlijk was, dat hij niet stopte met zijn werk omwille van het schieten om hen te doden maar omdat de taliban hem trachtte te overtuigen door het schieten dat er een risico was voor zijn leven en zij ook de dorpsbewoners overtuigden dat ze hun kinderen niet moesten laten vaccineren, dat de taliban honden achter hen lieten lopen zodat ze de kinderen niet konden vaccineren (p. 15). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS op 28 juni 2023 verklaarde verzoeker dat hij de laatste keer deelgenomen heeft aan een vaccinatiecampagne in 1398, dat hij gestopt is omdat de wegen geblokkeerd waren en het gevaarlijk geworden was, dat zij ook geen vaccins meer binnenkregen en het moeilijk was (p. 10), dat hij, na de telefoontjes van de taliban, nog verschillende keren heeft deelgenomen aan campagnes in het jaar 1397 (p. 11), dat hij zelf opgebeld werd rond 1396-1397 en daarna nog een tijdje heeft gewerkt, dat zijn oom en de maleks op de hoogte waren dat er dreigementen waren maar zij gewoon hebben verder gewerkt (p. 12), dat zij, nadat de maleks en de taliban hadden samengezeten, verder gedaan hebben met vaccinaties, dat de taliban hen even zonder problemen lieten maar hen dan opnieuw lastig vielen, dat hij bedoelt dat de wegen geblokkeerd waren door de taliban, zij niet konden werken, de situatie veranderd was en dat zij op die manier verhinderd en lastiggevalen waren (p. 13), dat alles geblokkeerd was door de taliban omdat zij tegen de vaccinatiecampagne waren en goederen niet meer door kwamen naar de regio, dat na het gesprek tussen de taliban en de dorpsouderen waarbij de taliban hun toestemming hadden gegeven, zij nog 3 of 4 keer hadden gewerkt en de taliban opnieuw zeiden dat ze moesten stoppen, dat hij nadien niet meer aan campagnes heeft deelgenomen omdat alles was gestopt en zij niet meer konden werken (p. 14).

Uit het louter stopzetten van de vaccinatiecampagnes omwille van de onmogelijkheid deze verder te zetten op grond van het feit dat de taliban dit verhinderde en op grond van de veiligheidssituatie en de dreigementen van de taliban, en dit kort (enkele maanden) voor verzoekers vertrek uit Afghanistan, blijkt niet zonder meer dat de taliban verzoeker, bij een terugkeer, niet meer zou viseren omwille van zijn voormalige deelname aan de vaccinatiecampagnes.

Verzoeker wijst op een vrees voor vervolging omwille van zijn werk als vaccinateur, waarbij hij ook verklaard heeft dat de taliban hem op grond van deze tewerkstelling van spionage verdacht en deze vermoedens versterkt werden omdat zijn familieleden werkten voor de voormalige overheid (persoonlijk onderhoud CGVS 25 april 2023, p. 13, 14).

Uit de EUAA *Country Guidance: Afghanistan* van januari 2023 en de EUAA *Afghanistan: Targeting of individuals* van augustus 2022, waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing, met vermelding van de weblink, blijkt dat heden nog incidenten gemeld worden waarbij gezondheidsmedewerkers werden gedood, bedreigd, geïntimideerd, lastiggevalen of ontvoerd. Er is hierbij sprake van regionale verschillen al naargelang wie een bepaald gebied controleert. ISKP beschouwt gezondheidsmedewerkers als een legitiem doelwit omdat zij in verband worden gebracht met buitenlandse organisaties en donoren, zo stelt het rapport EUAA *Country Guidance: Afghanistan* van januari 2023.

Uit de bijgebrachte informatie blijkt niet dat alle personen die onder dit profiel vallen, het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: geslacht, aard van de activiteiten (nationale/internationale NGO met activiteiten in verband met polio vaccinatie, ontminning, bevordering van vrouwenrechten, enz.), banden met de voormalige regering of buitenlandse donoren, het zich uitspreken tegen de taliban of andere gewapende groeperingen, gaat het over een regio waar ISKP operationeel is, enzovoort (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 70).

Een individualiseringsvereiste blijft aldus van toepassing. Aldus moet het risico *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

De Raad herhaalt dat in de bestreden beslissing de tewerkstelling van verzoeker als vaccinateur bij de polio vaccinatiecampagnes niet betwist wordt en evenmin de problemen die verzoeker hierdoor ondervonden heeft in het verleden met de lokale talibanleden. Hieruit volgt dat de lokale talibanleden minstens op de hoogte zijn van verzoekers tewerkstelling in het verleden als vaccinateur bij polio vaccinatiecampagnes.

Verzoeker verklaart dat zij in verschillende teams werkten, deze gecoördineerd werden door NGO DPO en dat deze organisatie door de VN werd gesteund, via het ziekenhuis (persoonlijk onderhoud CGVS 28 juni 2023, p. 8). Het zou met andere woorden gaan om een nationale NGO met activiteiten in verband met polio vaccinatie. Uit bovenvermelde informatie blijkt dat deelname aan polio vaccinatie in de context van een NGO, risicoverzwarend is.

Daarnaast blijkt eveneens dat banden met de voormalige regering risicobepalende omstandigheden vormen in het kader van de risicoanalyse van de vervolgingsvrees voor gezondheidsmedewerkers en humanitaire medewerkers.

Verzoeker heeft verklaard dat de taliban hem verdachten dat hij in het kader van zijn tewerkstelling als vaccinateur spioneerde voor de voormalige overheid omwille van de tewerkstelling van meerdere van zijn familieleden bij de voormalige overheid (persoonlijk onderhoud CGVS 25 april 2023, p. 14). Uit verzoekers verklaringen blijkt voorts dat de families van zijn vader, van diens broer S. en van diens halfbroers H.R. en H.I. allen in een afgesloten domein woonden (persoonlijk onderhoud CGVS 25 april 2023, p. 6, 13; persoonlijk onderhoud CGVS 28 juni 2023, p. 20-21) en dat S. werkte bij de lokale politie, verzoekers broer J. bij de nationale politie en M., een zoon van H.I., bij de veiligheidsdiensten in Kabul (persoonlijk onderhoud CGVS 25 april 2023, p. 8, 13; persoonlijk onderhoud CGVS 28 juni 2023, p. 22-23).

Hoewel verweerder meent dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij familie heeft die omwille van hun werk voor de voormalige overheid in het vizier van de taliban zou zijn gekomen, stelt hij enkel betreffende het profiel van verzoekers broer J. dat dit door verzoeker niet aannemelijk wordt gemaakt.

Uit de gehoorverslagen blijkt voorts geen doorgedreven onderzoek naar de profielen van S. en M.

Op grond van de bestreden beslissing en de stukken van het rechtsplegingsdossier kan aldus in deze stand van het geding niet worden geoordeeld over de geloofwaardigheid van de banden van verzoekers familie met de voormalige overheid.

4.5.7. In het kader van een toekomstgerichte beoordeling en meer specifiek in het kader van de risicoanalyse van de vervolgingsvrees voor gezondheidsmedewerkers/humanitaire medewerkers, dringt zich een verder onderzoek op van verzoekers individuele situatie, met name wat betreft de beweerde werkzaamheden van zijn familieleden voor de voormalige regering, van eventueel andere risicobepalende omstandigheden (bijvoorbeeld of het gaat over een regio waar ISKP operationeel is) en van de vraag of hij – op grond van risicoverzwarende omstandigheden – als voormalig gezondheidswerker die reeds problemen heeft gekend met de taliban omwille van die tewerkstelling, een gegronde vrees heeft voor vervolging.

Verzoeker moet daarbij de mogelijkheid krijgen om op passende wijze relevante elementen aan te brengen zodat een zorgvuldige alsook volledige en *ex nunc*-beoordeling van risicobepalende factoren en een eventuele nood aan internationale bescherming kan plaatshebben, met inachtneming van actuele en objectieve landeninformatie. Het lijkt aangewezen verzoeker hierover meer uitgebreid te horen middels een nieuw persoonlijk onderhoud nu de terechtzitting van de Raad daarvoor *in casu* niet geschikt is.

4.5.8. Gezien de grenzen van de ondervraging tijdens de terechtzitting en gelet op het ontbreken van verdere mogelijkheden tot onderzoek, kan de Raad het beschermingsverzoek van verzoeker in deze stand van zaken niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep.

Rekening houdend met wat voorafgaat alsook met het gegeven dat hij niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in 39/2, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

4.5.9. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet en artikel 39/76, §2 van dezelfde wet.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 28 november 2023 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend vierentwintig door:

N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER